

BOB GOF

**VOLITE SVE
UVEK**

POSTANITE LJUBAV *u*
SVETU PREPUNOM PREPREKA *i*
TEŠKIH LJUDI

EVERYBODY, ALWAYS

© 2018 Bob Gof

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može biti reprodukovan, čuvan u sistemu preuzimanja, ili distribuiran u bilo kojoj formi ili na bilo koji način – elektronskim ili mehaničkim putem, fotokopiranjem, snimanjem, skeniranjem, ili drugačije – osim u vidu kratkih citata sadržanih u kritičkim prikazima ili člancima, bez prethodne pismene dozvole izdavača.

Objavljeno u Nešvilu, Tenesiju, za Nelson Books, po sporazumu sa Thomas Nelson. Nelson Books i Tomas Nelson su registrovani zaštitni znaci HarperCollins Christian Publishing, Inc.

Izraz „moja kofa“ uzet je iz knjige *How full is your bucket? For Kids*, autor Tom Rath.

Ukoliko nije drugačije navedeno, citati iz Svetog pisma uzeti su iz knjige THE HOLY BIBLE, NEW INTERNATIONAL VERSION*, NIV* Copyright © 1973, 1984, 2011 za Biblica, Inc.* Upotrebljeno uz dozvolu. Sva prava zadržana širom sveta.

Citati iz Svetog pisma u Poglavlju 15 uzeti su iz knjige *The Holy Bible*, New Living Translation, copyright © 1996, 2004, 2015 za Tyndale House Foundation. Upotrebljeno uz dozvolu Tyndale House Publishers Inc., Arol Stream, Illinois 60188. Sva prava zadržana.

Svaka Internet adresa, telefonski broj, kompanija ili informacija o proizvodu koja je odštampana u ovoj knjizi predstavljena je kao izvor i nema za cilj da na bilo koji način implicira podršku izdavaču, niti izdavač garantuje za postojanje, sadržaj ili usluge na ovim sajtovima, telefonske brojeve, kompanije ili proizvode van ove knjige.

Štampano u Sjedinjenim Američkim Državama

Copyright © VERBA d.o.o., za Srbiju

Objavljeno po sporazumu sa Thomas Nelson, a division of HarperCollins Christian Publishing, Inc.

Glavni i odgovorni urednik

Dragana Pavlović

Prevod

Tanja Pejić

Lektura i korektura

Aleksandar Dramićanin

ISBN: 978-86-445-0045-2

Beograd, 2020

Proveo sam čitav život pokušavajući da učinim svoju veru lakom. Istina je da ona to nije. Zapravo, ako primenimo kako treba ono što čitamo, to će ubiti sve prethodne verzije nas. Ono što sada pokušavam jeste da učinim svoju veru jednostavnom.

Knjigu posvećujem svima onima koji su pomogli mojim prijateljima i meni da učinimo veru jednostavnijom. Oni nisu pokušali da štede ljubav kao da će im trebati kasnije zato što znaju da smo reke, a ne rezervoari. Ovo je takođe veoma dugačka zahvalnica svima onima koji su ikada učinili nešto lepo za Slatku Mariju, moju decu, ili za nekoga koga oni vole.

Kada to uradite za njih, uradili ste i za mene.

Znam da se Bog oseća isto tako.

SADRŽAJ

<i>Predgovor</i>	7
Poglavlje 1: Grozni ljudi	11
Poglavlje 2: Upoznajte Kerol	19
Poglavlje 3: Volite sve, uvek	27
Poglavlje 4: Žuti kamionet	35
Poglavlje 5: Vozač limuzine	45
Poglavlje 6: Padobranstvo	55
Poglavlje 7: Dan u muzeju	65
Poglavlje 8: Picerija	73
Poglavlje 9: Sa prozora svetionika	81
Poglavlje 10: Tri zelena svetla	89
Poglavlje 11: Poslednji, najbolji	99
Poglavlje 12: Za samo tri minuta	109
Poglavlje 13: Karlovo zaranjanje	119
Poglavlje 14: Spustite avion	129
Poglavlje 15: Volterova dobrodošlica	141
Poglavlje 16: Koliko košta blagodat?	149
Poglavlje 17: Moja kofa	159
Poglavlje 18: Skupljanje krokodila	169

Poglavlje 19: Ne Boj Se	177
Poglavlje 20: Vračevi i svedočenja	187
Poglavlje 21: Rendijeva veština	195
Poglavlje 22: Kabi	201
Poglavlje 23: Kuda želiš da ideš?	207
Poglavlje 24: Dan mature	213
<i>Epilog</i>	221
<i>Reči zahvalnosti</i>	225
<i>O Autoru</i>	229
<i>Povežite se sa Bobom</i>	230

P R E D G O V O R

Pre nekoliko godina napisao sam knjigu pod nazivom *Ljubav na delu*. Sav novac od prodaje uložili smo u otvaranje škola i sigurnih kuća, domova za nezbrinutu decu i sirotišta u Somaliji, Ugandi, Iraku, Nepal u i drugim zemljama gde su regionalni sukobi ugrozili decu koja tamo žive. Bio je to moj prvi pokušaj da napišem knjigu iznoseći u njoj stvari koje sam naučio o ogromnoj moći ljubavi u svetu. Trebalo je da bude i druge knjige, ali ona nikada nije objavljena. Stoga je ovo moja treća knjiga, a reći ću vam i zašto.

Pre nekoliko godina jedan moj prijatelj je napustio megacrkvu u Južnoj Kaliforniji, gde je bio pastor, i preselio se u užu centar San Franciska. Želeo je da izgradi zajednicu među ljudima koji su iskusili ogromne neuspehe i teškoće u životu. On je skroman momak, nesebičan sa svojim vremenom, voli svoju porodicu i zaista voli Boga. Umesto da kao pastor provodi nekoliko minuta nedeljno sa hiljadama ljudi u velikoj crkvi, odlučio je da se posveti manjem broju ljudi koji su se suočili s teškim razdo-

bljima u životu. Zajedno sa nekoliko svojih prijatelja otvorio je restoran gde su radili momci kojima je bio potreban novi početak, kao i dom za žene koje su se s hrabrošću i nadom suočile s nekim od najvećih životnih izazova.

Ovi neverovatni ljudi provode slobodno vreme voleći ljude koji žive u blizini njihovog restorana, u siromašnim stambenim četvrtima. Oni dele ljubav kao da su od nje sazdani. Baš kao i moj prijatelj, i oni to rade zato što imaju potpuno nerealne ideje o tome šta njihova vera može da učini kada se ispoljava kroz ljubav. Odlučili su da provedu više vremena voleći ljude umesto da se formalno slažu sa Hristovim učenjem. Vidite, oni su poželeli da slede Isusov primer; umesto da govore ljudima šta je Isus mislio, oni su naprosto voleli ljude kao što je On činio.

Stambene četvrti za siromašne su teška mesta za život. Ona su mračna i zastrašujuća, puna lepih, ali i opasnih ljudi. To su mesta s mnogo oružja i nasilja, tuča i krađa. Ali su takođe puna ljubavi i saosećanja, velikodušnosti i nade.

Hrabra družina iz restorana traži ljude koji se osećaju zaboravljeni i zanemareni; traže prestupnike, ugrožene i obeshrabrene, i vole ih u Isusovom maniru – čudesnom milošću.

Na jednoj od mojih poseta prijatelju u San Francisko poveo sam i nekoliko ljudi koji rade sa mnom. Sleteli smo na aerodrom, iznajmili kombi i uputili se ka restoranu da vidimo kako im možemo pomoći. Proveli smo oko pola sata u pranju sudova, nakon čega sam izašao napolje da uzmem nešto iz kombija. Zinuo sam od čuda zbog onog što sam video. Svi prozori na kombiju su bili razbijeni, a delići stakla su bili razbacani po sedištima i podu. Lopovi iz kraja su obili kombi. Ceo naš prtljag je nestao. Oh, i naši novčanici, mobilni telefoni, kao i laptop računari.

Upravo sam završio s pisanjem prve verzije pomenute knjige, ali je ona ostala u mom ukradenom računaru. Pazite sad ovo:

rukopis nije bio bekapovan (Kome još treba iCloud? To košta devedeset devet centi mesečno.). Mali propust s moje strane. Morao sam ponovo da napišem celu knjigu.

Dobra vest je da sam već izvesno vreme razmišljao o ideji ove knjigu. Pre nekoliko godina bio sam sa dragim prijateljima u jednoj velikoj crkvi u Čikagu i održao propoved, pri čemu sam rekao da uvek moramo sve da volimo. Za mene je to imalo smisla, pa sam odlučio da napišem knjigu na tu temu.

Teško je poverovati da Isus podjednako voli lopove koji su opljačkali kombi i sve teške ljude koje smo upoznali kao što voli tebe i mene. Ipak, neverovatna je poruka koju nam Ljubav, došavši na Zemlju, saopštava da smo svi mi na prvom mestu u Božjem umu. I dok pokušavamo da prigrlimo ovu ideju, Bog ne želi da Ga proučavamo kao da je neki akademski projekat, već želi da postanemo ljubav.

Čuo sam da je teško napisati drugu knjigu i da one obično budu loše. Lopovi su nam verovatno učinili veliku uslugu, pa hajde da ovo jednostavno nazovemo trećom knjigom. To mi je dalo utehu, znajući da smo mi samo grube skice ljudi u nastajanju. Nadam se da ova druga verzija menja situaciju na način koji će reafirmisati moć čudesne ljubavi i prevelike milosti u vašem životu, ali i u svetu.

POGLAVLJE 1

Grozni ljudi

*Ne moramo biti ono što smo nekada bili;
Bog vidi ko postajemo –
a mi postajemo ljubav.*

Moj prijatelj i ja smo završili s poslom koji smo radili u restoranu i odvezli se do aerodroma kombijem koji nije imao prozore. Ušli smo na plac za iznajmljivanje vozila izgledajući kao da nas je vetar razneo, a čuvar je buljio u nas zbunjenog izraza lica. „Ovako je izgledao i kad smo ga iznajmili“, nonšalantno sam mu rekao. Odlazeći, bacio sam mu ključeve. Osećao sam se kao lik iz filmova koji preko ramena baca upaljenu šibicu, nakon čega auto iza njega eksplodira. Jedan stručni savet: kada bacaš šibicu, ne okreći se da vidiš trenutak eksplozije. To kviri utisak.

Bio sam razočaran što je sve bilo ukradeno, ali sam shvatio i da će se sve srediti. Ono što nisam shvatio jeste koliko će biti teško da se bez identifikacije ukrcam na avion za povratak. Stigao sam do bezbednosne linije i lik sa bedžom mi je zatražio avionsku i ličnu kartu. Gurnuo sam ruke u džepove i izvrnuo ih

naopačke. Nisam imao ništa. Patetično sam slegnuo ramenima i rekao: „Čoveče, sve mi je ukradeno. Moj prtljag, novčanik, sve.“ Osećao sam se kao Džejson Born.

Lik iz obezbeđenja nije bio naročito saosećajan. Sasvim razumljivo. On je samo radio svoj posao. Pitao me je da li postoji način da dokažem ko sam. Odmahnuo sam glavom, a onda sam se iznenada setio – pre izvesnog vremena sam napisao knjigu. Izguglali smo, ali sam zaboravio da su na koricama knjige samo baloni (Zabeležio sam u svom umu da bi trebalo na korice sadašnje knjige da stavim ogromnu sliku za slučaj da mi se ovo ponovo dogodi, ali sam odustao od ideje kada sam video kako mi lice izgleda na omotu.).

Sve ovo je pokrenulo pitanje o kome u poslednje vreme mnogo razmišljam. *Kako da dokažemo ko smo?* Ne mislim na to što naša vozačka dozvola govori da smo mi, ili što naša karijera sugerše o tome ko smo, ili šta govorimo drugima da smo, ili šta oni nama govore da jesmo. Isus je mnogo razgovarao sa svojim prijateljima o tome kako bi trebalo da se identifikuju. Rekao je da to neće biti ono što verujemo da jesmo, niti sva dobra koja se nadamo da ćemo jednog dana uraditi. Ne, rekao je da ćemo se identifikovati samo po tome koliko smo voleli ljude. Primamljivo je misliti da postoji nešto više od toga, ali ne postoji. Ljubav nije nešto u šta se zaljubljujemo; ljubav je ono što postajemo.

Lako je voleti ljubazne, divne, skromne ljude. Mislim, ko ih ne bi voleo? Takvi su upravo oni sa kojima sam proveo veći deo života. Voleti ljude koje je lako voleti činilo je da se osećam kao da sam stvarno dobar u tome. Pošto su ljudi koje sam voleo bili ljubazni i divni, oni su mi govorili da je velika stvar što ih tako volim. Međutim, shvatio sam da sam izbegavao ljude koje nisam razumeo i one koji su živeli drugačije od mene. Evo i zašto: neki od njih me plaše. Naravno, bio sam ljubazan prema njima,

ali, nažalost, ceo život sam proveo izbegavajući ljude s kojima se Isus povezivao u svom životu. Božja ideja se ne sastoji samo u tome da dajemo i primamo ljubav, već da uistinu možemo *postati ljubav*. Ljudi koji postaju ljubav vide lepotu u drugima čak i kada njihovo odbojno ponašanje sačinjava prilično čudnu masku. Ono što je Isus rekao svojim prijateljima može se sažeti na sledeći način: On želi da volimo sve, uvek – i da počnemo s ljudima od kojih nas podilazi jeza. Istina je da i njih verovatno podilazi jeza od nas.

Da li postoje ljudi koje bi trebalo zaobilaziti u širokom luku? Nego šta. Kako u mom tako i u tvom životu postoje ljudi koji su opasni, toksični i uživaju da seju razdor gde god da se nađu. Bog nam je dao razboritost i trebalo bi da je koristimo. On nam je takođe dao ljubav, razumevanje, ljubaznost, kao i sposobnost da oprostimo, čiju moć obično ne koristimo. Postoji razlika između dobrog prosuđivanja i života u osuđivanju. Trik je u tome da koristimo mnogo više ovog prvog, a da smo malo škrtiji u ovom drugim.

Ono što učimo o ljubavi sastoji se u tome da moramo da se uhvatimo u koštac s velikom količinom straha kako bismo voleli ljude koje je teško voleti. Često, kad naiđem na nekoga ko me plaši, odmah postavljam barijere. Postavljam ih velikim rečima i idejama. Podižem ih da bih se zaštitio. Barijere čine da se osećam dobro i čine me bezbednim. Mislim da je to nešto što svi mi u izvesnoj meri činimo, i u tome nema nikakve sramote. Osim što Isus nije tako postupao. On nam je pokazao šta znači postati ljubav kada je jeo svoj poslednji obrok sa čovekom za koga je znao da će ga izdati, a onda je od svoje volje umro kao zločinac.

Mi ljubav prema ljudima činimo mnogo komplikovanijim nego što je činio Isus. Svaki put kada pokušavam da zaštitim sebe iznoseći svoje mišljenje, Bog me, u mom srcu, šapatom pita:

Zašto se toliko plašiš? Koga pokušavaš da impresioniraš? Da li sam zaista toliko nesiguran da se okružujem samo ljudima koji se slažu sa mnom? Kada ljudi nisu u pravu, zašto sebe smatram šerifom koji će ispraviti njihovo mišljenje? Spaljivanje tuđeg mišljenja nas ne čini ispravnim, već piromanima.

Krajnji Božji cilj je uvek isti. On želi da naša srca budu Njegovu srce. On želi da volimo ljude koji su u našoj blizini, kao i one koje držimo podalje od sebe. Da bismo to činili, On želi da živimo bez straha. Ne moramo više da koristimo stavove kao masku za svoju nesigurnost. Umesto toga Bog želi da gajimo ljubav u srcu a potom da je izdašno sejemo po svetu. Tako ćemo postati ono što uradimo sa svojom ljubavlju. Oni koji postaju ljubav ne bacaju ljude s krovova; oni ih spuštaju s njih.

Neko me je u srednjoj školi pitao da li sam „sreo Isusa“. Mislio sam da se šali. „Naravno da nisam“, odgovorio sam bukvalno. Još uvek nisam. Niti imam prijatelja koji ga je sreo. Iz onoga što sam pročitao, veoma malo ljudi s ove strane nebeskog svoda je ikada srelo Boga. Adam i Eva jesu. Josif i Marija takođe. I Mojsije ga je sreo na vrhu planine. Neki čobani i nekoliko mudraca mogu da se dodaju na spisak. Ribari na brodu i nekoliko lopova na brdu. Bilo je još mnogo drugih, ali ne onoliko koliko mislite.

S druge strane, bilo je mnogo ljudi koji su gledali Isusa iz daljine. On je prolazio njihovim ulicama i odlazio na njihove zabave. Stajao je ispred vođa, a neki od njih su čak videli kako je razapet na krstu. Pretpostavljam da su mogli reći da su Ga sreli, ali, u najboljem slučaju, verovatno su Ga videli samo krajičkom oka. Dugo vremena sam gledao Isusa iz daljine i pri tom sam mislio da smo se sreli. To mi se i dalje dešava svaki put kada iz-

begavam ljude, koje je Bog stvorio po Svom liku, zato što ih ne razumem. Moj strah od njih ostavlja me samo sa letimičnim pogledom na Isusa. Ono što sam shvatio je da ukoliko zaista želim da „upoznam Isusa“, moram da se približim ljudima koje je On stvorio. Svim ljudima, ne samo nekima od njih.

Naravno da je Bog mogao da uradi drugačije i da su svi mogli da se upoznaju sa Isusom. On je, tokom istorije, mogao lično da se pojavi u svim porodilištima, kolibama i poljima gde su se rađala deca. Mogao je da se pojaviti na Super Bowl igrama, na koncertima Tejlora Swift-a i na priredbama u osnovnim školama, kao i na Paradi ruža. Ne mislim da nas je izbegavao time što se nije pojavio. Mislim da je Njegov plan oduvek bio da upoznamo ljude koje je stvorio i da na taj način osećamo kao da smo sreli Njega lično.

U tom smislu, sretao sam Boga skoro svaki dan. Svakako da Bog želi da učimo o Njemu čitajući poslanice i priče koje su sakupljene u Bibliji, ali On takođe želi da Ga upoznamo tako što ćemo voleti ljude s kojima je teško složiti se. Ako sam voljan da volim samo ljude koji su ljubazni prema meni, one koji vide stvari onako kako ih ja vidim, a izbegavam sve ostale, to je kao da čitam svaku drugu stranicu Biblije misleći da znam šta u njoj piše.

Isus je rekao Svojim prijateljima da ukoliko žele da budu kao On, trebalo bi da vole ne samo svoje bližnje već i teške ljude. Ovo zvuči tako poznato da sam u iskušenju da se saglasim sa Isusom i nastavim dalje, ali Isus ne želi da se mi samo saglašavamo s Njim. U stvari, ne mogu da se setim ni jednog jedinog puta kada je On okupio svoje prijatelje i rekao: „Momci, želim samo da se saglasite sa Mnom“. On želi da uradimo ono što je rekao, a rekao je da želi da volimo sve, uvek.

Isus je rekao da volimo svoje neprijatelje. Mislio sam da ću se provući jer nemam pravih „neprijatelja“. Mislim, nisam ljut na Severnu Koreju, Rusiju ili Kinu. I ne mislim da su oni ljuti na mene. Uostalom, napisao sam knjigu i stavio balone na korice. Ko može da bude ljut na takvog lika? Pretpostavljam da je Isus mislio na nešto drugo kada je rekao „neprijatelje“. On je mislio da treba da volimo ljude koje ne razumemo. One s kojima se ne slažemo. One koji greše u mnogim stvarima. Poznajem dosta takvih ljudi, a kladim se da ih poznaješ i ti. U stvari, možda sam i ja ponekad jedan od njih.

Mislim da Bog svima nama dopušta da se izgubimo jednom ili dvaput. On ne gubi nas kao što se meni dogodilo s kompjuterom kada su mi obili kombi, već nam dozvoljava da se izgubimo na neko vreme ako je to ono što zaista želimo. Kada to uradimo, On se ne duri na nas, niti nam uskraćuje Svoju ljubav onako kako bih ja verovatno uradio kad bi me neko potpuno ignorisao ili otišao od mene. Umesto toga On nas prati s ljubavlju. On ne pokušava da nas pronađe jer uvek zna gde smo. U stvari, On ide *sa* nama dok ponovo ne pronađemo sebe. Na ovaj način mi u sebi imamo i malu ovcu i pastira. Bog nam takođe ne govori sve vreme šta treba da radimo dok tragamo za sobom. On nas nežno podseća na to ko smo. On nastavlja da prepravljajući naše živote onako kako ja prepravljam svoju knjigu – na predivne i neočekivane načine, znajući da će naša sledeća verzija obično biti bolja od prethodne.

Kao advokat pobeđujem u sudskim raspravama i tako zarađujem za život, ali nešto se promenilo u meni. Želim da budem Isus. Zaključio sam da možemo biti u pravu, a da ne postupamo

ispravno. Znete na šta mislim? To najčešće radim kada imam prave reči i pogrešno srce. Nažalost, kad god su mi stavovi važniji od teških ljudi koje je Bog stvorio, pretvaram vino u vodu. Pokušavam da ne zagrizem mamac koji mi svakodnevno nudi tama da trampim dobrotu za pravednost. Naravno, ovo nisu međusobno isključive ideje, ali postoji ogromna razlika između biti dobar i biti u pravu. Izaberite najkontroverzniji društveni problem sadašnjice i naići ćete na strastvene glasove na svim stranama. Tužna je činjenica da su mnogi od nas izgubili sopstveni put pokušavajući da pomognu ljudima da nađu svoj. Rasprave neće promeniti ljude, a neće ni jednostavno odricanje od dobrote. Samo Isus ima moć da menja ljude, i biće nam teže da vidimo Isusa ako nam je pogled na Njega blokiran našim pompeznim mišljenjem.

Ranije sam mislio da ćemo biti poznati po tome s kim smo se družili, po grupama ili društvenim pitanjima s kojima smo se identifikovali, ili verskom tradicijom s kojom smo bili upoznati. Sada mislim da iako bismo mogli da budemo poznati po svojim stavovima, bićemo upamćeni po ljubavi. Ono što sam naučio sledeći Isusa jeste da ćemo zaista pronaći svoj identitet ako se zauzmemo za ljude koje smo izbegavali. Isus je ovaj koncept upakovao u tri jednostavne i naizgled nemoguće ideje koje treba da sledimo: volite Gospoda, volite svog bližnjeg i volite svoje neprijatelje.

Želim da volim Boga potpunije. Zaista želim. Ko ne bi? Želim da volim i svoje bližnje. Što da ne? S nekima od njih živim u susedstvu. Sve u svemu, oni su poput mene. Ali da volim svoje neprijatelje? Naravno, tolerisaću ih neko vreme. Možda ću čak biti i fin prema njima nekoliko minuta. Ali da ih *volim*? Teško.

Najjednostavnije rečeno, Isus je došao na Zemlju i objavio da će pretvoriti Božje neprijatelje u prijatelje. On to nije uradio držanjem dugačkog govora ili predavanjima, niti mahanjem ko-

šcatim prstom onima koji su pogrešili. On nas uverava ljubavlju i to čini bez straha ili srama; ne podiže glas, niti viče zbog buke koju stvaramo, već dopušta da snaga ljubavi govori umesto Njega. Mi imamo priliku da svakoga dana isto učinimo u životu drugih ljudi.

Ono kako smo stvoreni i kako bi trebalo da radimo jeste da volimo jedni druge. Nije to nešto od čega počinjemo kad odlučimo da sledimo Isusa; to je predivna staza kojom putujemo do kraja života. Da li će biti haotično, nejasno i neugodno kada volimo ljude na način na koji je Isus rekao da ih volimo? Možeš se kladiti da hoće. Da li ćemo biti pogrešno shvaćeni? Uvek. Ali nesvakidašnja ljubav često znači bojenje van linija i odstupanje od normi. Da bismo voleli svoje bližnje koje ne razumemo iziskuje poniznost, strpljenje i hrabrost. To znači napustiti sigurnost naših prijatnih odnosa i angažovati se u nekim veoma neprijatnim.

Pronađite način da volite teške ljude i živćete životom o kome je Isus govorio. Nađite nekoga koga ste izbegavali i pružite mu nesvakidašnju ljubav. Naučićete mnogo više o Bogu, svojim bližnjima, svojim neprijateljima, kao i o svojoj veri. Pronađite nekoga za koga mislite da nije u pravu, nekoga s kim se ne slažete, nekoga ko vam se ne dopada, i odlučite da volite tu osobu na način na koji želite da Isus voli vas.

Treba da volimo sve, uvek.

Isus nikada nije rekao da će to biti lako. On je samo rekao da će uspeti.

POGLAVLJE 2

Upoznajte Kerol

*Bog nam ne daje samo obećanja;
On nas daje jedne drugima.*

Ubrzo nakon što smo se Slatka Marija i ja venčali, kupili smo prvu kuću. Kupili smo je na sudskoj prodaji. To je bila više moja nego njena ideja. Hodanje kroz kuću, nakon što smo je kupili, bilo je najbliže predsmrtnom iskustvu. Slatka Marija me je gledala s rukama u džepovima i u neverici vrtela glavom dok smo išli iz sobe u sobu. Neubedljivo i sa dozom neobičnog sarkazma pogledala je unutar svake oronule sobe i govorila „Lepo“, dok je s vremena na vreme vrtela glavom u apsolutnom poricanju. U prevodu, to je značilo „Još uvek smo u braku, ali jedva.“

Kuća je bila u užasnom stanju. Bilo je toliko gadno da su nam miševi to jasno dali do znanja. Umesto da se uselimo, živeli smo u kamp kućici na prilaznom putu dok je nismo učinili useljivom. Nakon što smo se godinu dana budili s volanom i podignutom ručnom kočnicom u spavaćoj sobi, odlučili smo da načinimo korak dalje i preselimo se iz automobila u kuću. Bio

je tu i radijator, koji nije bio ispravan. Bilo je i kupatilo, ali ni ono nije funkcionisalo. Zajedno s kućom dobili smo i dvadeset divljih mačaka koje su se očigledno plašile glodara, ali nisu imale strah od linjanja. Da sam imao točak za predivo i dovoljno lekova protiv alergije mogao sam da ispletem sto zaista debelih džempera od mačje dlake koju smo sakupili.

Na dan preseljenja podigao sam Slatku Mariju i preneo je preko praga. Kad sam to uradio, oboje smo videli da se nešto pomera u ćošku dnevne sobe, ali smo se pravili blesavi. Ta kuća nije bila baš nešto, ali bila je naša.

Sredili smo kuću i zamenili je za drugu, a zatim smo to uradili još nekoliko puta. Tokom prvih deset godina braka, selili smo se šest puta. Izgledalo je kao da smo u programu za zaštitu svedoka, osim što nismo uradili ništa pogrešno. Nakon mnogobrojnih selidbi i prepravki, bili smo iscrpljeni. Jednoga dana nakon posla odvezao sam se do pogrešne kuće i ušao na prednja vrata. Prvih nekoliko minuta bilo je više nego čudno.

Nedugo potom bio sam na doručku s prijateljima i čuo sam da neki lik u separeu pored nas priča kako planira da proda svoju kuću. Malo sam prisluškiavao njegov razgovor i saznao da mu se kuća nalazi na vrhu litice, baš iznad mog omiljenog mesta za surfovanje u Point Lomi, zvanog Garbidž plaža. Ko ne bi želeo da tamo poseduje kuću, zar ne?

Došunjabo sam se u separe pored njega i rekao mu da želim njegovu kuću. Dogovorili smo sve detalje uz vafle. Napravio sam jako glup potez i ponudio mu naš porcelan pride kako bih zatvorio ponudu. *Slatkoj Mariji će se ovo svideti*, pomislio sam dok sam se vozio kući. Upravo sam bio trampio našu kuću, u koju je ona godinama ulagala svoje srce, za kuću u mestu koje se zove Smeće. Stavio sam Slatkoj Mariji povez preko očiju i odvezao je u naš novi dom. Otkrio sam joj šta je u pitanju tek kad smo

stigli tamo. Nekoliko puta sam joj pokazivao svoje mesto za surfovanje, a zatim smo krenuli nazad. Pitao sam je da li može da poveruje koliko sam pametan momak.

Počela je da plače tiho i rekla mi smirenim ali veoma direktnim glasom da svaki brak ima jednu ovakvu vrstu greške. Ja sam upravo iskoristio svoju. Uselili smo se, a ona je uradila istu stvar koju radi u životima ljudi koji je okružuju. Uzela je smeće koje sam kupio i transformisala ga u život i dom za našu mladu porodicu. Dobili smo decu u razmaku od dve godine. Mnogo je veća razlika između njih i našeg poslednjeg deteta.

Nažalost, to nije bila moja poslednja greška. Ubrzo nakon toga kupili smo drugu kuću, ali ovoga puta na aukcijskoj javnoj prodaji po nalogu suda. Aukcija je održana u zgradi suda i samo nekoliko ljudi je došlo da učestvuje u kupovini. Oduvek sam imao problem da sedim mirno i dok sam bio na aukciji, vukao sam se za uvo, češao po bradi i uvrtao nosom. Kad sam završio s vrpoljenjem, mislim da smo ponudom nadmašili sve ostale, pa smo na kraju završili kupovinom kuće.

Nekoliko godina kasnije Slatka Marija mi je rekla da želi da se iseli iz kuće u kojoj smo živeli. Nastala je duga, neprijatna pauza dok sam skupljao hrabrost da je stidljivo upitam: „Mogu li i ja da pođem?“ To je jedno od nekoliko pravila koje imamo u braku – dogovorili smo se da ukoliko Slatka Marija ikada odluči da me napusti, mora da me povede sa sobom.

I mene je počelo da hvata uzbuđenje koje je Slatka Marija imala zbog ponovne selidbe pokazavši mi kuću preko puta naše. „Ova je na prodaju. Kako bi bilo da se preselimo u nju?“ Marija je mislila da sam jednostavno prevelika cicija da bih platio kombi

za selidbu, ali bila je u pravu – ja jesam bio velika cicija da bih platio kombi za selidbu. Kupili smo je i u dvorištu naše prethodne kuće stavili smo znak „Na prodaju“ da vidimo šta će se desiti. U roku od dan ili dva petoro ljudi je želelo da je kupi. Baš zato što smo se selili preko puta ulice nismo tražili samo kupca, tražili smo komšiju. Postoji velika razlika. Posao obavljate s kupcima, a živite s komšnjama.

Počeli smo da pakujemo stvari u kutije. Male predmete smo stavljali u crvena vagon kolica i ručna kolica, a rolere i skejborde smo stavljali ispod velikih stvari kao što su frižider i mašina za pranje veša. Sve vreme smo nastavljali da intervjuišemo ljude za izbor našeg novog komšije.

Budući da sam diplomata Republike Ugande, poslednja stvar koju smo uradili, kad smo se preselili preko puta ulice, bila je da podignem zastavu Ugande na naš novi dom. Malo ljudi ovo zna, ali tamo gde živi konzul i gde se vijori zastava Ugande, to je u stvari ugandsko tlo. Teško je poverovati, ali naša kuća je diplomatska misija strane zemlje u Sjedinjenim Državama. Pretpostavljam da biste, ako nešto zaista gadno zabrljate u životu, mogli da dođete i tražite azil u mojoj kući. Kada se u našoj kući nešto dogodi, mi ne zovemo policiju, nego federalce i agenti dolaze za nekoliko minuta. Zvao sam ih samo jednom, ali bilo je prilično kul.

Nakon upoznavanja svih onih ljudi koji su želeli da kupe našu kuću, porodica je jednoglasno izabrala Kerol za komšinicu. Ona se baš isticala. Kerol je bila udovica u ranim pedesetim godinama. Selila se u San Dijego kako bi bila bliže svojoj porodici i nadala se da će živeti blizu Zaliva. U Bibliji se mnogo govori o tome kako bi trebalo brinuti o udovicama. Ne mislim da je Bog to uradio samo da bi bio ljubazan prema njima. Kladam se da je On znao da ćemo saznati mnogo o sebi ako postupamo na takav

način. Pružili smo Kerol jedan grupni zagrljaj i rekli: „Kerol, dobro nam došla u komšiluk.“ Nekoliko nedelja kasnije našli smo se u radijusu njene zapanjujuće ljubavi i dobrote.

Tokom odrastanja naša deca bi pretrčavala ulicu do Keroline kuće da joj pokažu svoje umetničke projekte ili da joj ispričaju o tome kako smo im nekada dozvoljavali da igraju dadžbol u hodniku, nazvavši igru „hol-bol“. Pričali su joj kako je naš sin Ričard izgubio žabu u dnevnoj sobi i kako je naša ćerka Lindzi obavila čin venčanja svoga brata Adama, kad mu je bilo četiri godine, s Barbikom u prirodnoj veličini. Uz svaku priču, Kerol bi stavljala ruku na usta i sa iskrenim izrazom iznenađenja i čuđenja kikota se kao šiparica. Nikad zadovoljna prvim pokušajem klinaca da ispričaju svoju priču, molila bi ih da pričaju ponovo – ponajviše o žabi koja je pobjegla. Za to vreme bi ih nahranila brdom kolača. Nekoliko godina kasnije, kad je Ričard oženio Ešli u našem dvorištu, Kerol je sedela pored nas u prvom redu. Ona nije bila samo naša komšinica, već je postala deo naše porodice.

U decenijama koje su usledile nakon što smo Kerol dali ključ od kuće, nazvao bih je nekoliko puta nedeljno samo da čujem kako je. Moji telefonske provere o tome kako je nikad nisu bili dugačke, ali su bile uvek značajne. Jednog dana sam pozvao Kerol kao i obično da čujem kako je, no ona me je dočekala ne-uobičajeno ozbiljnim tonom. Pomalo slomljenim glasom rekla je: „Bobe, upravo sam se vratila od lekara, i rekao mi je neke loše vesti. Imam rak.“ Njene reči su ostale da vise u telefonu kao da su se zaglavile u žicama. Bio sam tužan zbog Kerol, ali bih mogao reći da je ona bila prestravljena. Razmislio sam sekund i rekao

joj: „Kerol, dolazim kod tebe s nečim.“ Bez sumnje, bila je malo zbunjena.

Odjurio sam do RadioShack prodavnice i nabavio dva voki-tokija. Jedan sam podesio pored Kerolinog kreveta, a drugi pored našeg. Kerol i ja smo počeli da razgovaramo isključivo preko voki-tokija. Kada sam je prvi put pozvao, rekao sam: „Halo, Kerol?“ Voki-toki je napravio onaj statički zvuk kao u filmovima. Nekoliko dugih sekundi kasnije, Kerolin glas se čuo kroz pucketanje radio talasa. „Bobe, jesi li to ti?“ nasmejao sam se pomislivši: *Ko bi drugi mogao da bude?*

Nešto se dešava kada razgovarate preko voki-tokija. Imate isti osećaj kao kada kanapom spojite dve konzerve od breskve – istog trenutka oboje se transformišete u devetogodišnjake. Niko nema rak, niko nije sam i niko više nije prestravljen. Naše kuće su postala utvrđenja, a voki-tokiji su postali naše konzerve. Kerol i ja smo nekoliko narednih godina razgovarali preko voki-tokija. Ovi voki-tokiji nisu izlečili rak, ali se dogodilo nešto mnogo značajnije – ona se više nije plašila.

Kada su se neki Isusovi prijatelji svađali oko toga ko će sedeti bliže Njemu pošto dospeju na nebo, Isus im je rekao da ukoliko se ne promene i ne postanu kao deca, nikada neće ući u carstvo Božje. Mislim da to znači da nam treba dečja vera da bismo Ga razumeli, što za mene ima puno smisla. To ne znači da ćemo, ukoliko se ponašamo kao deca, otići na nebo. Mnogi ljudi to rade. Neće to biti ni naše velike molitve, a ni naš fensi jezik koji će nam pomoći da stignemo tamo. Velika vera ne zahteva velike reči. Isto tako ne treba da činimo veru lakšom, jer ona to nije; moramo da je učinimo jednostavnijom zato što ona to jeste. Deca su savladala ono u čemu su većina od nas tek početnici. Jedna od stvari vezanih za decu, pored njihove jednostavne vere, sastoji se u tome da se ona ne boje stvari kojih se mnogi od nas

plaše. Njihova radoznalost o onome što ne znaju uveliko nadmašuju njihove strahove o onome što znaju.

Po meni, tri reči se ističu u Bibliji. One nisu velike, ni duboke, a ni teološke reči, ali to je ono što ih verovatno čini velikim i dubokim i teološkim po prirodi. *Ne boj se.* Bog je šapnuo *Ne boj se* Isusu Navinu kad je za sebe mislio da on nije pravi lik koji može da zameni Mojsija; On je glasno izgovorio iste reči Avramu pre velike bitke kad mu je rekao da će biti njegov štit i njegova velika nagrada; i Isus je ove reči samouvereno rekao uplašenim ribarima na lađi kada je po vodi išao prema njima. *Ne bojte se.* Zapravo, ove reči imaju onoliku moć koliku im pridamo. Ljudi koji postaju ljubav doživljavaju iste nesigurnosti kao mi, ali oni jednostavno ne dozvoljavaju strahu da odlučuje.

Ako ozbiljno shvatimo Isusove reči o tome da imamo veru poput deteta i da se ne plašimo, one nas mogu pomeriti od toga da samo želimo da stvari budu bolje ka tome da se nosimo sa okolnostima koje nam je Bog dao. To čini da prestanemo da bežimo od naših problema i skrivamo se od njih već da ih prihvatimo i suočimo se s njima. Ove reči nas mogu ispuniti spokojnim poverenjem i zaraznom nadom. Ludo je to da kad se ne plašimo, nego se angažujemo u svetu s detinjom verom, ni ljudi oko nas se neće plašiti. Nada i hrabrost čine potpuno istu stvar. Ako ih oslobodimo, one će se raširiti poput prehlade. Jedne zaista dobre vrste prehlade.

Kerol je započela dugu i žestoku borbu sa rakom koji joj je zahvatio mnoge delove tela. Ali rak nikada nije mogao da dotakne njen duh iz prostog razloga što se ona više nije plašila. Igrala je napad, a ne odbranu.

Odveo sam Kerol na jednu od njenih hemioterapija. Seli smo na zagrejjane stolice jedno pored drugog i mnogo smo se smejali. Doneo sam male obojene kišobrančiče za koktele da ih

stavim na kesu za hemioterapiju i zamolio sam sestru da i meni da jednu. Kerol i ja smo se pretvarali da smo na Havajima i da sedimo pored bazena. Kada ste zajedno sa nekim koga volite, možete da odlučite gde ćete da budete, čak i ako je to potpuno drugačije od onog gde se zapravo nalazite.

Kerol je postigla veliki napredak u borbi svog života, a imala je više prepreka. Tokom jednog od preokreta koji joj se desio na početku, završila je u bolnici radi hitne operacije. Nakon završene operacije, otišao sam u sobu za oporavak. Upletene tube su nestale ispod zavese koja je okruživala Kerolin krevet. Našao sam sestru koja je brinula o njoj, upalio sam voki-toki i dao joj ga da ga odnese Kerol. Ušunjao sam se i legao na drugi krevet koji je bio u njenoj sobi, iza zavese.

Sedeo sam mirno nekoliko minuta i ponovo molio Boga da izlečiti moju prijateljicu i dopusti joj da živi. A onda sam upalio voki-toki i prošaputao: „Halo, Kerol?“ To je ponovo izazvalo statičko pucketanje zvuka. Usledila je duga tišina i mogao sam čuti neko meškoljenje sa Keroline strane zavese. Onda se čuo slabašni glas: „Halo, Bobe? Da li si to ti?“ Oboje smo spustili glavu na jastuk i smejali se kroz suze.

O A U T O R U

Bob je volonter koji najduže radi za Love Does i glavni je za naduvavanje balona. Sebe naziva „advokat koji se oporavlja“ jer je nakon skoro trideset godina bavljenja pravom ušao u sopstvenu advokatsku firmu i dao otkaz kako bi mogao da se sve vreme bavi ohrabriranjem ljudi. Bob je vođen željom da voli ljude i motiviše druge da čine isto. Ovih dana možete sresti Boba na aerodromu, kako ide na put da se poveže s ljudima i ohrabri ih, ili, što je verovatnije, na putu kući da bi večerao sa Slatkom Marijom.

Pre nekoliko godina Bob je napisao knjigu pod nazivom *Ljubav na delu*. Sav prihod od knjige dao je u svrhu pomoći da se promeni život dece u zemljama gde su ih oružani sukobi učinili ranjivim. Danas je Love Does organizacija posvećena pružanju pomoći deci u ovim oblastima, uključujući Irak, Somaliju, Ugandu, Nepal i Indiju. Više o Love Does organizaciji možete saznati na www.LoveDoes.org.